

TANEČNÍ VÍR

Ohlédnutí za uplynulým dnem...

Obsah

str. 2

Ivanka Kubicová,
cena MK

str. 2-3

Pár slov o porotě

str. 4-5

Inspirativní před-
stavení

str. 6-7

Ivo Mičkal, foto-
grafie tance

str. 7

Jak se zrodil nápad

str. 8

Okénko redakce

Nastaly boží hody taneční

Včera jsme prožili svátek nejen státní, ale i taneční. Začaly takové taneční Vánoce. Skončilo období příprav, něco jako advent, kdy se těšíme, připravujeme choreografie a pořadatelé zajišťují organizaci krajských přehlídek i té celostátní. Letos byla příprava poněkud komplikovaná a náročná pro úplně všechny, ale výsledek určitě bude stát za to. A včera to začalo. Nastal Štědrý den taneční. Od rána jsme mohli u divadla či přímo v něm potkávat organizátory a divadelní techniky. Od dopoledních hodin se zkoušelo na večerní inspirativní představení. V průběhu dne začaly přijíždět soubory z celé republiky. S radostí jsme se k večeru potkávali a vítali se

známými tvářemi. A pak jsme usedli do sedadel k štědrovečerní tabuli. Hostina to byla jaksepatří. Servírovala ji Squadra Sua a my si pochutnávali na opravdových lahůdkách okořeněných tak skvělým kořením, jakým je smích.

Příjemná zábava pak pokračovala v baru naproti divadlu. Sklenka vína a muzika kytaristy Tomáše Doktora dokázaly udržet hladinu povznášejících pocitů, které jsme si z divadla odnesli, ještě dlouho do noci.

A co nás čeká dnes a zítra? Přece boží hody – první a druhý svátek přehlídkový. A že to to bude boží, to už ví všichni, kdo v Jablonci na přehlídce nejsou poprvé.

(Petra Endlerová)

Cena ministerstva kultury pro Ivanku Kubicovou

prof. IVANKA KUBICOVÁ

* 25. 5. 1946

choreografka, tanečnice, pedagožka

Během docházky na ZUŠ si její učitelka všimla, že má pohybové vlohy. Zkusila se tedy přihlásit na Konzervatoř v Praze, kam ji úspěšně přijali. Během studia si začala uvědomovat existenci dalších tanečních směrů, které ji zaujaly. Pro příklad můžeme uvést Československý státní taneční soubor písní a tanců. Tam působila nejprve jako tanečnice, a poté jako sólistka souboru. V letech 1968-72 studovala v Londýně na London School of Contemporary Dance, kde získala stipendium a stala se tanečnicí v Ex Group London. Po návratu z Velké Británie v roce 1972 působila jako pedagog ve Vysokoškolském uměleckém souboru Univerzity Karlovy.

Od roku 1976 působila na katedře tance Akademie múzických umění v Praze, kde se v roce 1993 stala vedoucí katedry a o rok později docentkou. Z její tvorby jakožto choreografky můžeme jmenovat Trojconcertino (VUS, 1983) nebo choreografii Sonatina dramatica (1999), kterou vytvořila pro balet Národního divadla v Praze. Spolupracovala také na pořadech v televizi či na muzikálových představeních, jako jsou například Jesus Christ Superstar (1994) nebo Evita (1998). Letos na jaře paní prof. Ivanka Kubicová oslavila významné jubileum. Během letošního ročníku Tanec, tanec si měla převzít Cenu Ministerstva kultury za neprofesionální umění v oblasti scénického tance, a to za celoživotní přínos v oblasti scénického tance. Tu si bohužel kvůli zdravotní indispozici převzít nemůže. My jí tímto k ceně i jubileu gratulujeme a přejeme pevné zdraví. (Maru)

Pár slov o porotě...

Ještě před začátkem přehlídky se nám podařilo položit části poroty pár otázek.

Jak se na Tanec Tanec těšíte?
“Moc! Po pauze moc!” (Elvíra Němečková)

“Samozřejmě se těším, i protože místní prostředí už znám z minulosti. Člověk je tak nějak nachystán a zároveň je zvědav, co bude jinak, nově nebo co ho strhne.” (Honza Malík)

Co od letošního ročníku očekáváte?

“Očekávám, že konečně naživo uvidím hezké tancování. To je tak nejvíc, co teď člověk může chtít.” (E.N.)

“Já úplně nic konkrétního nečekám. Zkrátka jedu sem za setkáním, jedu sem za tvorbou a to není málo.” (H.M.)

Jste tu poprvé nebo sem jezdíte už pravidelně?

“Ano. Bože, to kdybych uměla spočítat...hodně dlouho.” (E.N.)
“Jestli sem jezdím pravidelně, to ani nevím, ale už jsem tady po několikáté a rád.” (H.M.)

Máte nějaký zážitek spojený s Tancem Tancem?

“Kromě toho, co jsem viděla na jevišti, čehož je spousta, tak například pamatuji jeden pikantní ročník, kdy všechny skolila střevní chřipka. Pamatuji si, že jiné roky padal sníh, ale rok poté jsme zase chodili kolem přehrady v krátkém rukávu. Je toho opravdu hodně.” (E.N.)

“První, co mě napadne je atmosféra Jablonce a okolní krajiny. Víím, že tady vždy zažiju něco, co je předností taneční tvorby.”

Pokaždé se tu na jevišti objeví

nejaký skvost. Například loňská přehlídka byla výjimečná tím, že jsme se živě dívali na tanec, ale hlediště bylo prázdné. Také mám zážitek asi 4 roky zpátky, když jsme se rozhodli, každý z lektorů, předat svá malá osobní ocenění. To bylo něco nového.” (H.M.)

Co byste popřály letošním účastníkům?

“Kromě toho, co jsem viděla na jevišti, čehož je spousta, tak například pamatuji jeden pikantní ročník, kdy všechny skolila střevní chřipka. Pamatuji si, že jiné roky padal sníh, ale rok poté jsme zase chodili kolem přehrady v krátkém rukávu. Je toho opravdu hodně.” (E.N.)

“Všechno dobré! A radost z toho, co všichni děláme.” (H.M.)

Lenka Jíšová

Tnečnice, choreografka, učitelka tanečního oboru ZUŠ a vedoucí taneční skupiny NoTa Plzeň. Absolvovala Pedagogickou fakultu, obor první stupeň se zaměřením na hudební výchovu a pětisemestrální studium pro pedagogy tance na taneční katedře HAMU. Je členkou odborné rady NIPOS-ARTAMA.

Jan Malík

Tanečník, pedagog, příležitostný choreograf, kurátor a iniciátor projektů současného tance. Absolvoval Konzervatoř Duncan centre, kde také od r. 2007 vyučuje. Je spoluzakladatelem souboru NANOHACH, uměleckého uskupení Pulsar a dramaturgem NU Dance Fest /sk/. Věnuje se i lidovému tanci.

Elvíra Němečková

Pedagožka, taneční vědkyně a kritička. Absolvovala Taneční konzervatoř hl. města Prahy a taneční katedru HAMU. Je vedoucí Kyliánova tanečního archivu a pedagožkou oboru taneční věda na HAMU. Věnuje se výzkumu, archivní a analyticko-konceptní činnosti. Je členkou odborné rady NIPOS-ARTAMA.

Jana Portyková

Pedagožka, herečka, scénografka a režisérka. Absolvovala Pedagogickou fakultu, obor český jazyk a literatury a konzervatoř pro režiséry dětských divadelních kolektivů. Působí v Divadle Jesličky a souboru Samohana. Současně také členkou dámského vokálního jazzového uskupení SEX TET.

Monika Rebcová

Pedagožka, tanečnice, choreografka a hudebnice. Absolvovala Taneční katedru HAMU, kde také vyučuje. Věnuje se modernímu a africkému tanci a hře na africké bubny. Založila soubor Monika Rebcová Dance. Založila a vede skupinu afrického tance a hudby BATOCU.

JEDNO PŘEDSTAVENÍ, PĚT OBLEKŮ A MNOHO ŽIVOTNÍCH OTÁZEK

V hledišti jabloneckého divadla se postupně schází nejen účastníci přehlídky. V napětí očekávají, co se bude dít. V nasvíceném kruhu uprostřed jeviště visí šedé sako. Kolem něj v naprostém klidu přechází muž. Jeho chůze je stylizovaná - strojená, přesná a mechanická. Po několika minutách se sál zhasíná a představení začíná (a nebo už začalo?). Na jevišti se postupně ocitá pět herců, kteří nás večerem provázejí. Ve strojené chůzi se míjejí po prostoru celého jeviště. Vše působí odměřeně a chladně. V několika málo scénách se ale ukazuje, že nás čeká dílo zábavné. Komedialní výstupy s výměnami saka rozesmívají celé divadlo.

Scéna se plynule proměňuje v jakousi módní přehlídku. Herci dokonale imitují molo, na kterém

předvádějí ty nejžhavější kousky. Setkáváme se s neotřelými pózami modelingového světa, divadlem se nese rytmická hudba a nálada se rozvolňuje. Na první pohled je dění na jevišti úsměvnou skutečností. Když se ale zamyslíme, objevíme děsivý obraz nucené preciznosti zrychleného světa. Šeď, spěch, strojenost a odtažitost se stávají důležitými aspekty celého představení.

Vyhrocené prostředí módní přehlídky se mění ve snahu zbavit se přílišné strojenosti a dokonalosti. Vidíme herce oprašující svá saka. Ze všech částí těla sundávají špínu, čistí je a za šustění kostýmů vytvářejí rytmickou variaci. Pro vytvoření zvuků tleskotu, pleskotu a luskání využívají celého těla. I když zůstávají čelem k divákům a svá místa si nevyměňují, vytvářejí zajímavé kompozice jen díky pohybu vpřed a vzad, variace tak zůstává po celou dobu proměnlivou. Na jevišti opět panuje přesnost, vše se sjednocuje v harmonický obraz divadelní skutečnosti.

Kompozice na jevišti se rozpadá. Diváci jsou překvapeni rychlou změnou, kterou opravdu nečekali. Z ničeho nic se herci ocitají mezi nimi, stojí na sedadlech a nad jejich hlavami balancují. Přestože se veškeré dění roztříštilo do prostor celého hlediště, herci neztrácí divákovu pozornost a napětí přetrvává. Hledištěm se nese smích a potlesk podporující výkon protagonistů.

Opět jsme svědky rychlé změny na jevišti. Oči diváků zahlcuje červené světlo, ve kterém se zjevují hrůzné postavy. Herci využívají dřevěných tyčí - rekvizit, se kterými pracují v několika posledních scénách, aby ze svých těl vytvořili nejpodivnější úkazy. Skrz saka strkají tyče všemi směry, tvoří obrazy nejružnějších obav, chorob a prapodivností. V chůzi opisují kružnici. Zastavují se vpředu, kde do mikrofonu pronášejí úryvky ze Shakespearova Hamleta. Jejich přednes je strašidelný, ozvěna se nese sálem a téměř každý výrok končí "d'ábelským" smíchem. Toto je jeden z posledních obrazů, který se nám odkrývá. Divák je vystaven mnoha otázkám... Jaké je poselství představení? Proč se postavy chovaly tak, jak se chovaly? Opravdu se trápíme obavou opustit jistotu a vrhnout se do neznáma? Co nás brzdí, co nás neustále vrací do zajetých kolejí? Kam se vydat?

Se spoustou otázek a ještě větší spoustou odpovědí opouštíme hlediště. Ve foyer panuje dobrá nálada, lidé diskutují, baví se. Snad je inspirativní představení (ze své podstaty) k něčemu inspirovalo.

(Kája a Markét)

Divácké postřehy

O čem pro vás představení bylo, hledali jste příběh či myšlenku, co vás zaujalo?

Viděl jsem v tom otázku být či nebýt a vůbec to chlapi pojali krásným způsobem. Být obyčejný, najednou z něčeho vybočovat a opět být pohlcen zpět. Viděl jsem v tom prostě takové kouzlo všestranství. (Jan)

Docela dobrý, vtipný to bylo. Muselo to být i dost těžké pro ty herce, jak třeba na začátku museli chodit asi patnáct minut úplně pomalu, to muselo být náročné. (Maty)

Kdy se vám tajil dech?

Asi to poslední kolo podbarvené červeným světlem, jak tam každý měl svoji úlohu - v tom žití. To bylo až tajemný a dechberoucí. Bylo to super. (Jan)

Inspirovalo vás to a k čemu?

Určitě ano, asi zůstat takový, jaký jsem, nebýt ovcí a žít si tak, jak chci já sám. (Jan)

Přemýšlela jsem o tom, co člověk prožívá, kde se může ocitnout a jestli se netrápíme něčím, když bychom mohli mít něco jiného, co by pro nás nemuselo být trápení. (anonymní)

Samozřejmě, že mě to k něčemu inspirovalo. Ukázalo mi to různé taneční kvality, jevištní prvky, které běžně nepoužíváme. Líbilo se mi i to, jak vytvořili úplný začátek. I když diváci nebyli ještě v sále, už byli nějak zakomponováni do představení. (Honza)

Mě to třeba inspirovalo v tom, že i pomalý pohyb umí být naplněný a umí toho prodat mnohem víc než hodně pohybů, který trvají několik hodin. (Dan)

FOTOGRAFIE TANCE

Rozhovor pro Taneční vír - pan Ivo Mičkal

Téma fotografie tance je pro mě zajímavé už jenom tím, že zachycením jednoho umění vznikne další. Pan Ivo Mičkal je dlouholetým fotografem přehlídky Tanec Tanec. Je pro nás radost, že jsme s ním mohli vést rozhovor a věnovat mu tak prostor v Tanečním víru.

Jak jste se dostal k fotografování? Studoval jste to?

„Fotografování jako takovému u mě předcházela etapa kreslení a malování. Fotografování bylo na druhém místě a až později nabylo vrcholu. Teprve po studiu na Pražské fotografické škole u profesorů Valáška a Šmoka jsem se dal, jak se říká, na volnou nohu a fotografování se stalo mým zaměstnáním.”

Jaké je Vaše fotografické zaměření? Provází Vás fotografie z divadelního prostředí už od začátku Vaší profesní kariéry?

„Na počátku byla mou prioritou volná tvorba, umělecká fotografie a fotografie tvůrčího zobrazení skla. Pohyboval jsem se však v té době i v divadelním prostředí. Divadlo jsem sám hrál a při tom ho i příležitostně fotil. Vznikla při tom tak řada kontaktů. Mimo ochotnické soubory se postupem času ozvala i profesionální divadla.

Jako první bylo Klicperovo divadlo v Hradci Králové a pak pražské Divadlo ABC a další pražská i mimopražská divadla. Od té doby křížuji tu naši pěknou malou republiku sem a tam. A když se vrátím úplně na začátek, tak tam se mi o divadelní fotografii ani nezdálo. Nikdy o ní ani úvaha nepadla. Dá se říci, že se mi divadelní fotografie spíše jen tak náhodou přihodila. To, že se stala stěžejní součástí mé pracovní náplně, je již kapitola další.”

Vzpomínáte si na své první fotografie tanečního představení?

„Úplně první setkání se scénickým tancem proběhlo asi někdy na celostátní přehlídce, tenkrát ještě v Ústí nad Orlicí, kam mi přišlo pozvání. To pozvání bylo asi omylem nebo hodně náhodné, protože do té doby jsem neměl s tancem pražádnou fotografickou zkušenost.”

Po kolikáté fotíte na přehlídce Tanec Tanec?

„Tak tuto odpověď jen tak z hlavy nevydoluji, ale poradil jsem se alespoň letmo se svým sešitem záznamů, a mohu tak říci, že se jablonecké přehlídky zúčastňuji od roku 2011. Byl jsem pozván paní Rellichovou.”

Jaké představení nebo jaký typ představení se Vám nejlépe fotí? Proč tomu tak je?

„Mám rád představení, která nejsou chaotická, ale odehrávají se a nabízejí i obrazy. Mohu si vybírat příjemné, smysluplnější a vypovídající kompozice.

Vnímám a čtu si o čem se tančí a pokouším se zachytit nějakou výpověď.”

Na jevišti se děje mnoho situací, vše je v pohybu, tak jak se pohyb objeví, tak ještě rychleji zmizí. Jak si vybíráte to, co budete na jevišti dokumentovat?

„Mým prvotním úkolem je zachytit a podat ve zkratce základní informaci o vystoupení. Musím si takovou situaci nalézt. K tomu je potřeba proto jistá zkušenost a předvídavost. U zdařilých představení je to snazší.”

Máte svou oblíbenou fotografii zachycující tanec/pohyb?

“Rád odpovím i na tuto otázku. Musím říci, že takto to u mě nefunguje. Žádnou vyloženě oblíbenou fotografii nemám. Při mé práci si jen tak řeknu: ‘To je zajímavé. To dobře udělali. Tohle se mi možná trochu povedlo, nebo tady mi pomohlo něco jako náhoda.’ Obrázky se nekochám, jede se bohužel pragmaticky dál, na více není ani čas. Ty lepší fotografie, které mají svou vypovídající uměleckou hodnotu, dynamiku a náladu, si na svou příležitost počkají na některé z retrospektivních výstav či publikací. Později přijde jejich chvíle.“

Kdybyste svou tvorbu/práci mohl popsat jedním slovem, jednou větou. Jak by zněla?

„RADOST - vím, zní to banálně, ale těší mě radost z příjemné práce, radost z poznávání nových lidí a míst. Vše to má svou hodnotu. Jinak bych taneční fotografii netvořil a setrval někde v klidu ateliéru.“

(Áďa)

Příběh na pokračování...

To bylo jednoho pozdního večera, konkrétně 28. června 2021 na baru Malé scény v Ústí nad Orlicí. Náš soubor sem zavítal na festival Mladé scény. Místností se linula příjemná atmosféra uměleckých rozprav, názorů a polemizování o věcech možných i nemožných. Dno druhé karafy bílého vína na našem stole bylo téměř obnaženo, když vtom z úst Káji vyšla myšlenka námi dosud neslyšená: „Proč vlastně taky neděláme zpravodaj?!“ Následovala asi hodinová diskuse o tom...ehm, no snad by bylo

snazší a pro čtenáře výstižnější citovat naše výroky (které samozřejmě nebyly nijak ovlivněny množstvím vína toho večera vypitého a celkovou únavou po tanečně náročném dni). Tak tedy: „No jó, vždyť my bychom vůbec neměli problém s tiskem, to můžu hravě zařídit.“ (Markét); „Grafika, to je v pohodě, vždyť s těmi programy děláme ve škole.“ (Jolča); „Jéžíš a ty rozhovory se soubory, to bude paráda!“ (Matylda s Marinou); „Proč nás to nenapadlo dřív, paní R bude určitě ráda,

když se do toho pustíme!“ (všichni); „Počkejte! Já to ale myslím vážně!!!“ – vtrhla do naší neřízené a krajně naivní konverzace Kája. Bylo ticho. Vzápětí ho však vystřídal jednotné vyhrknutí: „Vždyť my to taky myslíme vážně, jak jinak!“ Pak už si pamatují jen slavnostní přípitek a cinknutí posledních skleniček jako pomyslný doklad o tom, že se do toho více či méně střízlivé bezpochyby pustíme. A co se nad vínem řekne, to platí. Teď už není cesty zpět ...

(Evička)

A kdo pro vás Taneční vír připravuje?

Kája

Srší skvělými a naprosto “realizovatelnými” nápady... Za tohle všechno může ona!!

Matylda

Podporuje každý Káji nápad, protože má stejné nohy. Můžeme se těšit na její dojmy z představení i rozhovory s tvůrci. Je to naše mnohmluvné divadelní oko!

Viki

Nestíhá život, a tak dělá všechno úplně na poslední chvíli...avšak stihne toho opravdu hodně! Stará se nám postprodukcí.

Evička

Kreativní duše celého týmu. Chodící klid a harmonie. Stará se o interakci s diváky, příběh na pokračování a sem tam napíše nějaký dojem z představení.

Markétka

Literární duše, ztělesněná energie a členka všech myslitelných týmů.

Áďa

Ta, co zajišťuje veškeré vědění o seminářích, vše má předem připraveno, čímž je unikátem celého týmu! Můžeme se těšit i na její dojmy z přehlídkových večerů.

Angel

I přes všechny úrazy je tu s námi taky! Můžete ji potkat při shromažďování diváckých dojmů.

Marina

Nebojí se zeptat, a proto dělá rozhovory. Je to naše komunikátorka.

Jolča

Bojí se zeptat, a proto dělá design. A dělá ho skvěle! Je tichým a nenápadným článkem týmu, bez kterého by to rozhodně nešlo.

Nikča

Je naším výtvarným okem, kterému nic neunikne. Věnuje se sběru diváckých dojmů.

Maru

Ta, co nám tu moc chybí a její podporu vnímáme na dálku. Moc tě zdravíme!

Probudme noční život přehlídky! Přijďte po představení na skleničku či dvě do Level One Café přímo naproti divadlu.

Sledujte Instagram @tanectanecjablonec